

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: D. K. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2025, č. j. OAM-347/BA-BA07-VL14-PŘZ-2025, o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, na jehož podkladě žalovaný k žádosti žalobce o opětovné posouzení důvodů zajištění vznesené dle § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodl tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dobu trvání jeho zajištění žalovaný opětovně stanovil do 8. 7. 2025.

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Žalovaný dne 27. 3. 2025 rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dobu zajištění stanovil do 8. 7. 2025.
3. Žalovaný v rozhodnutí o zajištění vyšel ze zjištění, že žalobce dne 21. 3. 2025 podal na území České republiky žádost o mezinárodní ochranu. V řízení rovněž zjistil, že cizinecká policie dne 21. 10. 2024 rozhodla o správním vyhoštění žalobce na dobu 2 let. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nerespektoval. Při pobytové kontrole dne 17. 3. 2025 se nacházel na území České republiky, byť již uplynula lhůta k vycestování a byl evidován v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba. Při podání vysvětlení dne 17. 3. 2025 v řízení o svém správním vyhoštění žalobce uvedl, že se v České republice nachází již od roku 1995, aktuálně zde není nikde hlášen k pobytu, naposledy bydlel u sestry, adresu si nepamatuje. Pracuje brigádně, je svobodný, má dvě děti. V České republice byl dvakrát pravomocně odsouzen (za podplácení a nedovolenou výrobu omamných a psychotropních látek).
4. Žalovaný v rozhodnutí o zajištění ze dne 27. 3. 2025 konstatoval, že žalobce vstoupil do České republiky neoprávněně, pobýval bez platných cestovních dokladů či povolení. Žalobci nic nebránilo žádat o mezinárodní ochranu dříve. O mezinárodní ochranu požádal pouze ve snaze oddálit, zmařit či znemožnit realizaci správního vyhoštění. Z důvodu efektivní kontroly nad průběhem správního řízení je zapotřebí zajistit dostupnost žalobce v jeho průběhu a je dána obava z útěku a přerušení kontaktů s orgány veřejné správy. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu České republiky žalobcem, ale také jeho zjevně účelové jednání spočívající v tom, že se mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se vyhoštění stalo reálným. Žalobce v České republice není nikde hlášen k pobytu, byť se má zdržovat u sestry, její adresu si nepamatuje a jeho jméno není uvedeno na poštovní schránce. Nevlastní majetek, není schopen složit kauci. Uvážil i o rodinných vazbách žalobce. Tyto neshledal nijak výjimečnými, tudíž relevantními.
5. Rozhodnutí o zajištění ze dne 27. 3. 2025 žalobce nenapadl žalobou ve správním soudnictví. Je pravomocné.
6. Ze správního spisu dále plyne, že žalovaný rozhodl o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 16. 4. 2025. Žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné její formě. Tvrzeným azylovým důvodem byla legalizace pobytu. Rozhodnutí žalobce napadl správní žalobou.
7. Dne 2. 6. 2025 žalobce podal žádost o opětovné posouzení důvodů zajištění v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 10 zákona o azylu (dále pro zjednodušení dále též jen „žádost“). Namítá, že žalovaný stanovil délku zajištění „v maximální možné zákonné délce,

tedy v délce 103 dnů“, což považuje za rozporné se smyslem a účelem zajištění. Též nesouhlasí s tím, že žalovaný neuplatnil zvláštní opatření dle § 47 zákona a azylu. Zdržoval by se na adrese Pobytového střediska Havířov.

8. O žádosti žalovaný pojednal napadeným rozhodnutím, které žalobce převzal dne 6. 6. 2025. Žalobcem uváděné důvody nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Pokud žalobce nesouhlasí se zajištěním jako takovým, měl možnost rozhodnutí o zajištění napadnout u příslušného soudu. To neučinil. Žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti, které by měly vést ke změně původního rozhodnutí o zajištění. Původní rozhodnutí o zajištění stanoví dobu zajištění v délce 110 dnů, nikoli 103 dnů, jak uvádí žalobce. Nejedná se ani tak o maximální zákonnou lhůtu. Dodává, že oproti skutkovému stavu v době vydání rozhodnutí o zajištění se nic nezměnilo. Žalobcem označené pobytové středisko je zařízením otevřeným a pobyt žalobce jde na náklady správního orgánu. Žalobce by neměl motivaci zde setrvat. O tom svědčí i jeho předchozí jednání. Žalobce v minulosti nerespektoval správní vyhoštění a lhůtu k vycestování. Na území České republiky pobýval neoprávněně. Byl rovněž opakovaně trestně stíhán. Navíc umístění žadatele do konkrétního střediska je nezávislé na vůli žadatele. Trvají důvody, pro které žalobce zajistil, a nenastaly žádné důvody, pro které by zajištění muselo být ukončeno.

III. Žaloba

9. Žalobce namítá, že žalovaný stanovil maximální dobu zajištění, tedy 110 dnů, což je v rozporu se smyslem a účelem zajištění. Stanovenou dobu zajištění neodůvodnil, a to ani v napadeném rozhodnutí, ani v rozhodnutí o zajištění. Své rozhodnutí dostatečně neindividualizoval a žádost posoudil paušálně. Interval 110 dnů je nedostatečný pro posouzení, zda trvají důvody zajištění.
10. Žalovaný rovněž nedostatečně zohlednil možnost uložení alternativ k detenci.
11. Žalovaný napadené rozhodnutí neposoudil dostatečně individuálně. Žalobce je žadatelem o status osoby bez státní příslušnosti.
12. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 6. 2025 žalovaný poukázal na to, že žalobce nenapadl samotné rozhodnutí o zajištění. To nabylo právní moci. Žalobcem uváděné důvody nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců.
14. Zdůrazňuje, že žalobce nebyl původním rozhodnutím zajištěn na maximální možnou zákonnou dobu, ale na dobu 110 dnů.
15. K možnosti uložení alternativ poukázal na charakter pobytových středisek. Vyzdvihl i předchozí postoj žalovaného k uloženým správním rozhodnutím, která nerespektoval.

16. Navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Své rozhodnutí považuje za dostatečně konkretizované a individualizované. V podrobnostech odkázal na obsah spisového materiálu.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, jež vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V napadeném rozhodnutí přitom nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
18. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Krajský soud předesílá, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu a že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane (srov. rozsudek rozšířeného senátu nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS]).
20. I z tohoto úhlu nahlédl krajský na poměrně obecně koncipovanou žalobu v přezkoumávané věci.
21. Při přezkumu měl krajský soud rovněž na paměti, že žalobce nenapadl prvotní rozhodnutí o svém zajištění ze dne 27. 3. 2025, které nabylo právní moci, a je tak nadáno presumpcí správnosti. Přezkumu podrobil až rozhodnutí o své žádosti o propuštění ze zařízení vydané správními orgány v řízení zahájeném právě na onu žádost žalobce. V žádosti ovšem žalobce formuluje pouze obecné výtky ke stanovené době zajištění a k neuplatnění alternativ k detenci. Kromě tvrzení, že se bude zdržovat v Pobytovém středisku Havířov, nepřichází s žádným jiným argumentem pro své propuštění. Takový se nepodává ani ze správního spisu.
22. Jádrem přezkumu v souzené věci je rozhodnutí o opětovném posouzení důvodů zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, a to za situace, kdy žalobce nenapadl prvotní rozhodnutí o zajištění. V žalobě brojí proti absenci individualizace napadeného rozhodnutí (V. 1); proti neuložení alternativ k zajištění ve smyslu § 47 zákona o azylu (V. 2); a proti stanovení „maximální délky zajištění“ a jejímu nedostatečnému odůvodnění (V. 3).

V. 1 Absence individualizace napadeného rozhodnutí

23. Krajský soud po podrobném čtení napadeného rozhodnutí a správního spisu konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a dostatečně individualizoval.
24. Je z něj patrné, proč žalovaný rozhodl způsobem, jakým rozhodl, a jak hodnotil zjištěné skutečnosti. V potřebné míře podrobnosti popsal a objasnil konkrétní okolnosti věci. Napadené rozhodnutí nelze po posouzení krajským soudem považovat za

nepřezkoumatelné z důvodu obecnosti a neposouzení individuálního případu žalobce. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný shrnuje příjezdovou historii žalobce, poukazuje na jeho pobyt na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaný připomněl trestnou činnost žalobce a skutečnost, že nerespektoval vydaná správní rozhodnutí (správního vyhoštění a povinnost vycestovat). Žalovaný zohlednil i majetkové a sociální poměry žalobce, jakož i jeho rodinnou situaci, to vše ve vazbě na dosavadní délku jeho pobytu na území České republiky.

25. Žalobce se zabýval i osobními poměry žalobce a jeho možnou budoucí spoluprací se správními orgány, přičemž z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí plynou důvody pro závěr o tom, že žalobce se státními orgány nebude adekvátně nespolupracovat.
26. Rovněž je zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu vznesené žalobcem teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění.
27. Žalovaný se vypořádává rovněž s chybným názorem žalobce o stanovení maximální doby zajištění (viz dále bod V. 3 tohoto rozsudku).
28. Uvedená hlediska považuje krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření a stanovení doby zajištění za dostačující a souladné s rozhodovací praxí správních soudů.
29. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), z níž se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy.
30. Takový vadami napadené rozhodnutí netrpí. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS).

V. 2 Alternativy k zajištění

31. K aplikaci alternativ k zajištění dle § 47 zákona o azylu, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky

pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že *„jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“* Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě *„vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).*

32. V nyní posuzované věci žalobce v žádosti obecně uváděl, že se bude zdržovat v Pobytové středisku v Havířově. Žádné jiné individuální okolnosti případu v žádosti ani v žalobě neuvedl.
33. Lze obecně připustit, že zajištění ubytování může být jistým předpokladem k tomu, aby mohla být plněna ohlašovací povinnost smyslu § 46 odst. 1 písm. b) zákon o azylu, neboť má-li cizinec zajištěné bydlení, pak bude pravděpodobněji pro správní orgány snadněji dosažitelný, a tedy lze předpokládat, že s nimi bude spolupracovat a že nebude zmařen cíl zajištění (srov. rozsudek NSS 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).
34. Žalobcovo tvrzení o pobytu v pobytovém středisku nicméně žalovaný vyhodnotil na straně druhé ve čtvrtém odstavci (který pokračuje na straně třetí) a náležitě tuto alternativu k detenci posoudil.
35. Žalovaný správně poukázal na tzv. otevřený charakter pobytových středisek. Vyzdvihl i fakt, že náklady na pobyt ve středisku nese správní orgán. Logicky uzavřel, že by žalobce nemusel mít motivaci v takovém typu zařízení setrvat. Též zdůraznil, že volba konkrétního pobytového střediska není žalobci. Krajský soud souzní s jeho závěrem, že takovýto příslib místa pobytu a spolupráce nelze bez uvedení dalších okolností ve vazbě na pobytovou historii žalobce a dřívější opakované nerespektování právních předpisů shledat jako záruku toho, že se bude na dané adrese zdržovat a poskytovat žalovanému potřebnou součinnost.
36. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Žalobce nemá dle vlastního vyjádření v České republice žádnou stálou adresu, zdroj příjmů, majetek, jeho finanční situace je nejasná, nemůže ani pracovat (dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti může žadatel o mezinárodní ochranu být

zaměstnán až po uplynutí 6 měsíců ode dne podání žádosti). Žalobce nenavozuje jistotu v plnění všech jeho povinností, spojených se zvláštním opatřením (např. povinnost pravidelně dojíždět a hlásit se ministerstvu ve smyslu § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu).

37. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že žalobce by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Nesdělil žádné individuální okolnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že by skutečně změnil svůj přístup a s žalovaným by spolupracoval.
38. Soud na základě obsahu správního spisu neshledal ani to, že by některé zvláštní individuální okolnosti svědčící ve prospěch žalobce žalovaný nezohlednil, jak žalobce v žalobě neurčitě namítal (například, že by byl žadatelem o statut apatridy).
39. Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, nebo usnesení ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Azs 197/2021-43). Z těchto kritérií žalovaný správně vycházel. Nová skutečnost spočívající v ubytování v pobytovém středisku na tomto nic zásadně nemění. Judikatura potvrzuje, že možnost ubytování nepředstavuje bez dalšího důvod pro užití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021 č. j. 4 Azs 136/2021-50).
40. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016-56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
41. Z výše uvedených důvodů žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že se okolnosti případu žalobce od vydání rozhodnutí o zajištění nezměnily, nevyužil některé z mírnějších opatření dle § 46 odst. 1 zákona o azylu a nevyhověl žádosti žalobce o propuštění ze zajištění.

V. 3. Doba trvání zajištění

42. Žalobce v žádosti o propuštění i v žalobě tvrdí, že byl zajištěn na maximální zákonnou dobu.
43. Z napadeného rozhodnutí i obsahu správního spisu je zjevné, že žalovaný žalobce dne 27. 3. 2025 (tedy svým prvním rozhodnutím) zajistil do 8. 7. 2025, tedy na 110 dnů. Dle nyní napadeného rozhodnutí je žalobce nadále zajištěn do 8. 7. 2025.

44. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*
45. Není tedy pravdou, že by žalovaný rozhodl o zajištění žalobce na maximální možnou zákonnou dobu.
46. Respektoval tedy čl. 9 odst. 1 přijímací směrnice, podle které má být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze po co nejkratší dobu. Shodně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v recentním rozhodnutí ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, podle něhož nelze dobu zajištění stanovit na maximální délku pouze s odůvodněním, že řízení ve věci mezinárodní ochrany může dle § 27 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona trvat až šest měsíců.
47. V prvotním rozhodnutí, které ostatně žalobce nenapadl, žalovaný za aplikace správního uvážení stanovil dobu zajištění, která nevybočila ze zákonem stanovených mezí, měla oporu ve zjištěném skutkovém stavu a nebyla svévolná svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/22011–39). Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal aspekty řízení o mezinárodní ochraně, resp. poukázal na skutečnost, že žalobce v postavení žadatele o mezinárodní ochranu může měnit důvody své žádosti v průběhu probíhajícího správního řízení. Zohlednil dále lhůtu pro podání žaloby. Kalkuloval také s lhůtou pro doručování. Takto dospěl k závěru, že je možno žalobce zajistit maximálně na dobu 110 dnů (90 dnů pro prvotní rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu + 15 dnů pro podání žaloby + 5 dnů pro doručování). Lhůtu v případě žalobce stanovil v délce 110 dnů.
48. Žalobce v nyní projednávané věci nenamítal žádné konkrétní okolnosti, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění této stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Setrval z hlediska formulace žalobní námítky pouze v obecné rovině, navíc nelogicky hovořil o tom, že v jeho případě žalovaný přistoupil ke stanovení maximální délky zajištění. To je již jen prostým čtením napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí o zajištění, vyloučeno ($110 < 180$).
49. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je rovněž z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval kasační soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017–38, zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ Stanovení doby zajištění je tedy zdůvodněno předpokládanou délkou řízení o mezinárodní ochraně.
50. Pro úsudek o tom, že stanovená doba zajištění v případě žalobce obстоjí a není extenzivní, je podstatné i to, že za situace, kdy by o mezinárodní ochraně žalovaný rozhodl dříve (resp. soud přezkoumal napadené rozhodnutí), než stanovená doba zajištění uplyne, odpadl by zákonný důvod trvání zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu (zajištění tak bude ukončeno).
51. Není též od věci poukázat na možnost periodického přezkumu důvodů zajištění. Žalobce je oprávněn v zajištění požádat žalovaného o opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, o čemž byl řádně poučen v rozhodnutí žalovaného, a žalovaný je

povinen v zákonných lhůtách o žádosti žalobce rozhodnout. Není tedy pravdou, že by mohl žádat o propuštění až po uplynutí oněch 110 dnů, jak se snaží naznačit v žalobě. O tom svědčí již sama skutečnost, že o jeho žádosti ze dne 2. 6. 2025, žalovaný rozhodl dne 3. 6. 2025 (dne 6. 6. 2025 rozhodnutí žalobci předal) a o žalobě žalobce doručené soudu dne 20. 6. 2025 soud rozhoduje dne 26. 6. 2025.

52. Krajský soud k tomuto bodu uzavírá, že při stanovení doby zajištění žalovaný nevybočil z mantinelů správního uvážení, napadené rozhodnutí v této části považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

53. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26. června 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně